

Република Србија
УПРАВНИ СУД
12 У 1281/16
21.9.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, мр Зорана Рељића и Павела Јонаша, чланова већа, са судским саветником Катариницом Пецић Илић, као записничарем, у управном спору по тужби тужиоца А.А., 11211 ..., ул. ... бр. ..., ради поништаја решења тужене Војне поште број 5002 Београд, Уп-2 бр. 74-25/09 од 13.10.2011. године, ради признавања права из радног односа, у нејавној седници већа, одржаној дана 21.9.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење тужене Војне поште број 5002 Београд, Уп-2 бр. 74-25/09 од 13.10.2011. године и предмет **ВРАЋА** туженој, као надлежном органу, на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем се одбија, као неоснована, жалба тужиоца, раније цивилног лица на служби у ВП 8365/8 Куршумлија, изјављена против решења Војне поште 8365 Крушевац, инт. бр.... од 13.7.2007. године, којим тужиоцу престаје служба у МО и ВС - Војној пошти 8365 Крушевац, са 15.7.2007. године (став 1.) и одређује му се отказни рок у трајању од два месеца, од 16.5. до 15.7.2007. године (став 2.), с тим да ће рачуноводствени центар МО именованом исплатити једнократну отпремнину у висини дванаестоструког износа бруто плате коју је остварио за месец који претходи месецу у коме престаје служба (став 3.).

Подносак тужиоца од 15.11.2011. године, насловљен као "изјашњење на основу решења Управног суда бр. 7 Уи 132/11 од 27.10.2011. године, а по накнадно донетом решењу Војне поште 5002 Београд, Уп-2 бр. 74-25/09 од 13.10.2011. године", заведен је код Управног суда као тужба против решења Војне поште 5002 Београд, Уп-2 бр. 74-25/09 од 13.10.2011. године.

Тужилац наводи да тужени орган није у свему поступио по пресуди Управног суда 19 У 12374/10 (2009) од 12.5.2011. године, у чијем је извршењу оспорено решење донето, истичући да му служба није могла престати по основу одребе члана 143. став 1. тачка 9) Закона о Војсци Југославије, јер радно место на коме је радио је постојало и исто је задржано, као и да је на место тужиоца постављен стари водник прве класе Б.Б. У тужби се наводи и то да у поновном поступку тужени орган није прибавио нове доказе на основу којих је утврђено да је укинута радно место на коме је тужилац био распоређен и да му се није могло обезбедити ниједно од права прописаних чланом 144. став 1. Закона о Војсци Југославије. Тужилац истиче да радно место које се односи на СЦВ Куршумлија, тужени орган није узео у разматрање, уз образложење да тужилац тај захтев није предао у време трајања отказног рока. С тим у вези, тужилац сматра да је, сагласно члану 144. Закона о Војсци Југославије, надлежни орган био у обавези да сам тужиоцу понуди било које радно место које одговара његовој стручној спреми и ВЕС-у, а што није учињено, уз напомену да је тужилац у жалби на првостепено решење поднео захтев за наведено радно место. Предложено је да суд, по одржаној усменој расправи, поништи оспорено решење.

Тужени орган је у одговору на тужбу навео да је тужба неоснована из разлога датих у оспореном решењу, предлагајући да суд тужбу одбије.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према наводима из образложења оспореног решења, исто је донето у извршењу пресуде Управног суда 19 У 12374/10 (2009) од 12.5.2011. године, којом је поништено претходно решење туженог од 8.9.2009. године. По налазу Суда, у образложењу наведеног решења туженог нису дати разлози, уз позивање на пропис из кога произлази да органи који су издали потврде воде службену евиденцију о чињеницама које су у овим потврдама наведене, те у вези са тим нису дати разлози из којих произлази да су наведене потврде исправе које имају значај јавне исправе у складу са чланом 161. став 2 Закона о општем управном поступку, у вези става 1. истог члана Закона. Стога, Управни суд налази да оспорено решење не садржи разлоге из којих произлази да је правилно тужени орган, на основу наведених потврда нашао да је укинута радно место на које је тужилац био распоређен и да се тужиоцу није могло претходно обезбедити ниједно од права приписаних чланом 144. став 1. Закона о Војсци Југославије.

Поступајући по налогу из наведене пресуде Управног суда, тужени орган у образложењу овде оспореног решења наводи да је од Управе за организацију Сектора за политику одбране Министарства одбране прибавио нову потврду инт. бр. ... од 7.6.2011. године, као и да је од Управе за кадрове Сектора за људске ресурсе Министарства одбране прибавио одговор број ... од 19.9.2011. године, те да је од Националне службе за запошљавање - Филијала ... – Испостава ... прибавио одговор број ... од 5.7.2011. године. Полазећи од наведеног, као и од налога датог пресудом Врховног суда Србије У 532/08 од 12.3.2009. године, донетој у овој ствари, тужени орган је, оценом свих изведених доказа, увидом у списе предмета и доказе који су накнадно прибављени, нашао да жалба није основана, наводећи да су у поновном поступку одлучивања по жалби отклоњени сви пропусти на које је указано пресудама Врховног суда Србије и Управног суда.

Полазећи од одредаба Закона о Војсци Југославије, ближе наведених у

оспороном решењу, тужени орган закључује да одлучне чињенице утврђене у овом поступку недвосмислено указују да је радно место на које је тужилац био распоређен укинута Одлуком министра одбране о организацијско – мобилизацијским променама у МО и ВСЦГ, пов. бр. 110-1 од 17.1.2007. године, којом је преформирана преименована 125. Моторизована бригада у 6. центар за обуку, услед чега је стављена ван снаге књига формације, а самим тим су угашена сва формацијска места која су њоме била прописана. Тужени орган закључује да се тужилац у време престанка службе није могао распоредити на друго одговарајуће радно место, нити је постојала могућност преквалификације, као и да се није могло обезбедити заснивање радног односа у другом предузећу, установи или државном органу на радном месту које одговара његовој стручној спреми, а што се доказује прибављеним потврдама. У погледу могућности распоређивања тужиоца на неко радно место у СЦВ Куршумлија – ВП 6883/2-4, тужени орган у образложењу оспороног решења наводи да та могућност није разматрана, јер тужилац такав захтев није доставио до дана престанка службе, односно у време трајања отказног рока (16.5.2007. до 15.7.2007. године), него је навео у жалби од 22.7.2007. године, када му је служба већ била престала. С тим у вези, тужени наводи и то да, уколико је тужилац имао информацију да негде постоји упражњено радно место, требало је да у току трајања отказног рока поднесе захтев да буде распоређену ту јединицу, с тим да само постојање упражњеног радног места у некој јединици које би одговарало стручној спреми тужиоца не значи да би он на то радно место био распоређен.

По оцени Управног суда, међутим, наводи оспороног решења се не могу прихватити као правилни и на закону засновани.

Одредбом члана 143. тачка 9)) Закона о Војсци Југославије ("Сл. лист СРЈ", бр. 43/94...37/02 и "Сл. лист СЦГ", бр. 7/05 и 44/05), који је био на снази у време одлучивања о престанку службе тужиоца, било је прописано да цивилном лицу у Војсци престаје служба без његове сагласности, ако се укида радно место на које је распоређено или се смањује број извршилаца на једном радном месту.

Одредбе члана 144. наведеног закона су прописивале да цивилном лицу у Војсци чије се радно место укида или се смањује број извршилаца на једном радном месту престаје служба ако му се претходно није могло обезбедити једно од следећих права: заснивање радног односа у другом предузећу, установи или државном органу на радном месту које одговара његовој стручној спреми, односно стицање стручне оспособљености, доквалификације или преквалификације за рад у Војсци или заснивање радног односа у предузећу, установи, односно државном органу (став 1. тач. 1) и 2).

Полазећи од наведених законских одредаба, Управни суд налази да се не може као законит прихватити став туженог органа према коме могућност распоређивања тужиоца на неко радно место у СЦВ Куршумлија – ВП 6883/2-4 није разматрана, и то из разлога што тужилац такав захтев није доставио до дана престанка службе, односно у време трајања отказног рока, него је навео у жалби, када му је служба већ била престала. Ово стога што из цитираних одредаба чл. 143. и 144. Закона о Војсци Југославије произлази да је престанак службе цивилног лица у Војсци, услед укидања радног места или смањења броја извршилаца, условљен претходним утврђењем да се том лицу није могло обезбедити, поред осталог, право на заснивање радног односа у другом предузећу, установи или државном органу на радном месту које одговара његовој стручној спреми. Суд притом указује туженом органу да је утврђивање постојања услова за остваривање наведеног, законом прописаног права цивилног лица, обавеза органа који спроводи предметни поступак прописана законом, те да за такво поступање органа није потребан никакав посебан захтев лица, већ је о таквој могућности орган дужан да води

рачуна по службеној дужности, с обзиром на то да се поступањем органа у овој ствари непосредно одлучује о законом прописаним правима лица из радног односа, као елементу остваривања Уставом зајемченог права на рад. Стога је, по оцени Суда, произвољан и правно неутемељен став туженог органа да се таква могућност не разматра мимо захтева лица поднетог у оквиру отказног рока. Суд притом указује туженом органу да је став изнет у оспореном решењу, према је коме тужилац захтев за распоређивање на радно место у СЦВ Куршумлија – ВП 6883/2-4 поднео уз жалбу, противан начелу јединствености управног поступка, те да стога чиненица да је исти изнет у жалби није била препрека да се исти размотри у жалбеном поступку, сагласно начелима законитости и заштите права грађана, прописаним одребама чл. 5. и 6. Закона о општем управном поступку.

Следом изнетог, Управни суд је оценио да је оспорено решење донето уз повреду правила поступка прописану одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97, 31/01, "Службени гласник РС" број 30/10), према којој образложење решења, између осталог, садржи правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на закључак какав је дат у диспозитиву. Наведену повреду правила поступка тужени орган ће отклонити у поступку поновног одлучивања по жалби, водећи рачуна о поштовању уставног налога који се односи на правичност одлучивања о правима и на закону заснованим интересима тужиоца, и то у разумном року, те нарочито, с тим у вези, имајући у виду досадашње пропусте у одлучивању туженог органа и интервенције суда којима је на исте указано.

Полазећи одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, Суд је нашао да су се у овој ствари стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе, јер је одлука Суда заснована на утврђеном постојању правила поступка од стране туженог органа, која ће бити отклоњена у поновном поступку одлучивања по жалби од стране туженог органа.

Управни суд је, наставши да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, применом одредаба члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 21.9.2016. године, 12 У 1281/16

Записничар
Катарина Пецић Илић, с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП